

Hồi 352

Phản mục quyết liệt

Lưu Dụ và Tống Bi Phong hoàn toàn không ngờ Tạ Diễm lại nhiệt tình và thân thiết đến vậy, cả hai đực mặt ra như tựa như hai bức tượng kim cương cao trượng tám trong chùa, còn chưa hiểu chuyện gì thì Tạ Diễm đã kéo tay, lôi hai người về sảnh bên, vui vẻ nói: “Hai người gặp Uẩn muội chưa?”.

Lúc này tám tên thân vệ của y mới chạy vào trong sảnh, chia nhau đứng hai bên, có thể thấy Tạ Diễm biết hai người ở đây nên đã một mình đến trước, để đám thân binh hộ vệ này chạy theo phía sau.

Tống Bi Phong ngây người ra nhìn Tạ Diễm, tựa như đây là lần đầu tiên hắn gặp họ Tạ vậy. Sống trong Tạ gia bao nhiêu năm, đây mới là lần đầu tiên hắn thấy Tạ Diễm tử tế với người dưới như vậy.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn Tạ Hồn, thấy thân sắc đối phương cũng thập phần kinh ngạc, xem ra thì cả hắn cũng không hiểu có gì mà lão gia nhà mình lại trọng thị hai người bọn gã đến vậy, thần tình vô cùng lúng túng. Lưu Dụ lấy làm khoan khoái, dịch chuyển mục quang sang phía Lưu Nghị, chỉ thấy vị đồng hương kiếm chiến hữu này đang thông tay cúi đầu, tránh né ánh mắt của gã.

Thấy vậy gã lập tức động tâm, trong lòng dâng lên cảm giác bất an khó tả, ngấm ngầm hiểu ra trong sảnh này ngoại trừ bản thân Tạ Diễm ra, có lẽ tên tiểu tử này là người duy nhất hiểu được tại sao họ Tạ lại thay đổi thái độ nhanh đến vậy.

Tống Bi Phong trừng mắt lên nhìn Tạ Hồn một cái, rồi đáp: “Bọn tiểu nhân vẫn chưa đến thỉnh an đại tiểu thư”.

Tạ Diễm lúc này mới buông hai cánh tay của Tống Bi Phong và Lưu Dụ ra, đang định lên tiếng nói gì đó thì Tạ Hồn đã cướp lời: “Cô mẫu đang nghỉ ngơi”.

Tạ Diễm thoáng lộ sắc ngạc nhiên, rõ ràng là nhận ra Tạ Hồn đang nói dối nhưng lại không thể vạch trần hắn, bèn buông tay hai người ra, quay mặt về phía Tống Bi Phong nói: “Sáng mai hãy gặp Uẩn tỷ! Ta còn có chuyện muốn thương lượng với Tiểu Dụ”.

Nói đoạn quay sang bảo Tạ Hồn: “Hồn nhi hãy thay ta khoản đãi Tống thúc”.

Dứt lời không đợi Tống Bi Phong đáp ứng đã khẽ gạt đầu với Lưu Dụ một cái, rồi đi thẳng ra cửa sau của khách sảnh, tám tên thân vệ vội vàng động thân đi theo.

Lưu Dụ liếc mắt nhìn Tống Bi Phong với vẻ ái ngại, rồi gạt đầu chào Lưu Nghị, sau đó đuổi theo sau Tạ Diễm, không thèm liếc nhìn Tạ Hồn lấy một cái.

oOo

Tạ Diễm đi hết đoạn hành lang dài, đến thẳng Vong Quan hiên ở trung viện mới bảo thủ hạ đứng ngoài cửa canh gác, dẫn Lưu Dụ vào hiên ngồi xuống, còn đích thân đun trà đãi khách.

Thỉnh thoảng y lại hỏi một hai câu về tình hình Diễm Thành, Lưu Dụ nhất nhất đều y theo sự thực mà trả lời, trong lòng càng lúc càng cảm thấy không thỏa đáng và bất an, ngầm đoán ra Tạ Diễm đang có chuyện cầu đến mình, nếu không với tác phong xưa nay, y tuyệt đối không tươi cười vui vẻ với gã thế này.

Sau một tuần trà, Tạ Diễm từ từ đặt chung xuống bàn, thần sắc trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: "Ta nhất định phải lấy mạng tên gian tặc Lưu Lao Chi đó".

Lưu Dụ giật bắn mình, thất thanh kêu lên: "Gì cơ?".

Gã có đoán già đoán non thế nào cũng không thể ngờ trong đầu Tạ Diễm lại nghĩ ra chủ ý này, lòng thầm than hồng бет. Đồng thời, gã cũng lập tức tỉnh ngộ, hiểu ra Lưu Nghị đã ở bên cạnh quạt gió thổi lửa cho chuyện này, thế nên thần tình hẩn mới cổ quái như vậy.

Cặp mắt rực lửa của Tạ Diễm nhìn chằm chằm vào mặt gã, y gần giọng nói tiếp: "Không được đại ca ta đề bạt, tên gian tặc ấy sao có được ngày hôm nay? Không ngờ hẩn lại là kẻ lang tâm cầu phế, dám dĩ hạ phạm thượng, dùng thủ đoạn bỉ ổi ti tiện sát hại Vương đại nhân, lại ngầm cấu kết với cha con Tư Mã Đạo Tử bức hại đồng僚, ta tuyệt không thể để hẩn tiếp tục tác ác nữa".

Lưu Dụ càng khẳng định là Lưu Nghị giở trò, xét trên một mặt nào đó, gã thông cảm tâm thái nóng lòng báo thù cho Hà Khiêm của hẩn, có thể nói về tình thì có thể tha thứ, nhưng đây thật sự là một hành động hết sức ngu ngốc.

Tạ Diễm chẳng những không phải quân sự gia, lại càng tuyệt đối không phải chính trị gia, cả hai mặt này đều nhất nhй bất thông, gặp phải kẻ chuyên dụng quyền mưu thuật như Tư Mã Đạo Tử, bị y bày bố mà không hề hay biết, lại còn tưởng mình là người bảo vệ cho

cao môn vọng tộc Kiến Khang. Xuất phát điểm của y không phải vì lợi ích của dân chúng, mà vì chỉ muốn duy trì lợi ích và hiện trạng của các cao môn thế phiệt mà thôi.

Tạ Diễm có thể chấp nhận Tư Mã hoàng triều họa quốc hại dân, đó là vì lợi ích của Tư Mã hoàng triều và cao môn đại tộc gắn liền với nhau, không thể phân cách. Nhưng y lại không thể chấp nhận Lưu Lao Chi xuất thân bổ y hàn sĩ sát hại trọng thần xuất thân từ thế tộc cao cao tại thượng Vương Cung, vậy nên hoàn toàn không để ý gì đến quốc gia hưng vong trước mắt, chỉ cầu giết chết Lưu Lao Chi rồi sẽ tính sau. Làm như vậy, một mặt có thể ăn nói với các quý tộc Kiến Khang đang bưng bưng phần nộ, coi như là đã thanh lý môn hộ, đồng thời quan trọng hơn là y hy vọng sau khi trừ đi Lưu Lao Chi, họ Tạ y có thể hoàn toàn khống chế Bắc Phủ binh, kế thừa công nghiệp bất thế của Tạ Huyền.

Trong sát na ngắn ngủi đó, gã đã hoàn toàn hiểu được tâm ý của Tạ Diễm, lại càng minh bạch tại sao y lại thay đổi thái độ với mình như vậy.

Tạ Diễm muốn lợi dụng gã, thậm chí là hy sinh gã.

Ý nghĩ này vừa hình thành trong đầu Lưu Dụ thì thanh âm của Tạ Diễm đã vang vang bên tai gã: “Ta muốn ngươi giết Lưu Lao Chi cho ta. Chuyện này ngoại trừ tiểu Dụ ngươi ra thì quả thật không có nhân tuyển thứ hai, ngươi chẳng những võ công cao cường, lại có thể tiếp cận được với Lưu Lao Chi, ta tin ngươi nhất định sẽ hoàn thành được nhiệm vụ quang vinh này”.

Lưu Dụ cảm thấy tai mình như ù đi, đầu óc mơ hồ, cảm giác thất vọng tràn ngập cõi lòng khiến gã thấy tâm lực mệt mỏi, sức cùng lực kiệt. Bao nhiêu nỗ lực cầu sinh, gian khổ khó nhọc trước kia giờ đã trôi cả theo dòng nước, giờ đây chỉ còn lại chút hơi tàn đứng giữa cuộc đấu tranh quyền lực của Tạ Diễm và Lưu Lao Chi, bất cứ bên nào cũng thừa sức đè nát gã, đem gã phân thân vạn đoạn. Càng nghĩ, gã lại càng cảm thấy mình đã mất đi sức mạnh để phấn đấu, chỉ còn lại phần nộ đang phun trào như hỏa diễm sơn.

Bất luận gã làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, trong mắt Tạ Diễm gã vẫn chỉ là một tên nô tài, một tên nô tài triệt để, là một con cờ có thể hy sinh bất cứ lúc nào.

Gã nhớ lại lời dặn dò của Tạ Huyền, chính là trước khi nắm lấy thực quyền, ngàn vạn lần không được nhúng tay vào chuyện của Tạ gia, đến lúc này thì gã mới thực sự hiểu được dụng tâm của ông đằng sau câu nói này.

Lần này gã đến Kiến Khang mà muốn về dưới trướng Tạ Diễm, giúp y bình định Thiên Sư quân, kết quả thì nhận được sự đối đãi thế nào? Gã nghe thấy thanh âm yếu ớt của mình cất lên: “Lưu Lao Chi tuyệt đối không để cho tiểu tướng hành thích hấn đầu, chuyện này căn bản là không có khả năng”.

Tạ Diễm trầm giọng nói: “Chỉ một mình ngươi thì đương nhiên không thể thành công. Nhưng cũng may là trong Bắc Phủ binh ngươi còn không ít người ủng hộ, như Hà Vô Ky được Lưu Lao Chi sủng tín mà cũng đứng về phía Tiểu Dụ ngươi, vì vậy chỉ cần ngươi chịu nghĩ cách, mưu định hậu động thì không phải là không có cơ hội đâu. Chỉ cần trừ được Lưu Lao Chi, quyền khống chế Bắc Phủ binh sẽ lập tức lọt vào tay chúng ta, lúc ấy thì triều đình muốn làm chuyện gì thì cũng phải nhìn sắc mặt chúng ta rồi mới dám hành sự”.

Lưu Dụ suy t chút nữa đi lập tức đứng dậy đi tìm Lưu Nghị đánh cho một trận nên thân, làm sao hắn có thể tiết lộ cả quan hệ của gã và Hà Vô Ky cho Tạ Diễm biết? Rồi bỗng nhiên gã lập tức hiểu ra, tuy biết rõ rằng kẻ tự cao tự đại như Tạ Diễm sẽ không bao giờ nghe những lời trung ngôn nghịch nhĩ của một hàn sĩ áo vải như mình, nhưng vì báo đáp đại ân đại đức của Tạ gia, gã vẫn không thể không nói rõ lợi hại cho y biết.

Ngược đầu lên đón lấy ánh mắt đang chú thị nhìn mình của Tạ Diễm, Lưu Dụ nhận ra y đang cố kềm chế không phát tác, đành thầm thở dài ngán ngấm, ngữ trọng tâm trường nói: “Thứ sử đại nhân có nghĩ qua nếu Lưu Lao Chi bị hành thích ở Kiến Khang, Bắc Phủ binh sẽ thế nào không?”.

Cuối cùng thì Tạ Diễm cũng không không nên nổi bực bội trong lòng, chau mày nói: “Đương nhiên là ta đã nghĩ đến mọi khả năng rồi, chuyện này không cần ngươi phải lo, chỉ cần hành sự đúng như ta dặn dò là được, tất cả để ta gánh vác hết. Tạ gia chúng ta vẫn còn đủ uy tín trong Bắc Phủ binh trấn áp bất cứ kẻ nào muốn lợi dụng thời cơ này để làm xằng làm bậy”.

Lưu Dụ thâm nhủ, ngươi trước nay chỉ biết ngồi ở trên cao, làm sao hiểu được quân tình của Bắc Phủ Binh. Cái gọi là uy vọng của Tạ gia, thực chất chỉ là uy vọng của Tạ An và Tạ Huyền, còn đối với Tạ Diễm ngươi thì chỉ là yêu nhau yêu cả đường đi lối về, chứ kỳ thực từ trên xuống dưới trong Bắc Phủ Binh, chẳng có một ai coi Tạ Diễm là một nhân vật cả.

Những lời này đương nhiên là gã không thể nói ra ngoài.

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: “Thứ sử đại nhân đã tính toán thì đương nhiên phải chu toàn rồi, có điều đại nhân có thử nghĩ xem, giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, tại sao Tư Mã Đạo Tử lại chọn Lưu Lao Chi mà không chọn người có quan hệ mật thiết hơn với y là Hà Khiêm chứ?”.

Sắc mặt Tạ Diễm trầm xuống, suy t chút nữa thì nổi trận lôi đình, nhưng lại cố nén xuống được lần nữa, nhưng vẫn không ngừng nâng cao thanh điệu, rõ ràng là đã mất dần nhẫn nại: “Chuyện này quá đơn giản, luận thực lực Lưu Lao Chi mạnh hơn Hà Khiêm, hưởng hồ chỉ cần lôi kéo được Lưu Lao Chi, sức mạnh của liên minh giữa Vương Cung và Hoàn

Huyền sẽ giảm sút đáng kể, và sự thực sau này đã chứng minh, đối với tình thế lúc đó của Tư Mã Đạo Tử, lựa chọn của lão là vô cùng chính xác”.

Lưu Dụ tâm bình khí hòa nói tiếp: “Nếu tại hạ ám sát Lưu Lao Chi thành công, bước tiếp theo của đại nhân sẽ đi thế nào?”.

Tạ Diễm trầm giọng nói: “Đương nhiên là toàn lực thảo phạt Thiên Sư quân”.

Lưu Dụ thâm cười khổ, suy nghĩ của Tạ Diễm quả thực quá ngây thơ. Gã chỉ biết thổ dài nói: “Tư Mã Đạo Tử dễ đụng đến như vậy sao? Đây sẽ là thời cơ ngàn năm có một để y chinh đồn Bắc Phủ binh. Một mặt y có thể mượn chuyện này dồn tại hạ vào chỗ chết, cả những người có quan hệ với tại hạ cũng sẽ liên lụy chết theo, mặt khác y còn có thể đề bạt các tướng lĩnh trong bè cánh của Lưu Lao Chi lên làm thống lĩnh Bắc Phủ binh, thậm chí trực tiếp ủy nhiệm nhi tử của lão chưởng quản đại thống lĩnh, như vậy chẳng phải chúng ta đã khéo quá hóa vụng rồi sao?”.

Rõ ràng là Tạ Diễm chưa từng nghĩ đến sự sống chết của gã, ngay người ra một lúc rồi mới nói: “Khi ta nắm quân quyền trong tay thì đầu đến lượt Tư Mã Đạo Tử tự tung tự tác, hưởng hồ y còn phải dựa vào ta để đối phó với Thiên Sư quân nữa”.

Lưu Dụ nói: “Trong Bắc Phủ binh, Lưu Lao Chi xưa nay vẫn là nhân vật thứ hai chỉ đứng sau Huyền soái, sau trận Phì Thủy, quyền lực của hắn lại càng được củng cố, vì vậy Huyền soái cũng không thể không dựa vào tình thế lúc đó mà giao quyền lực lại cho hắn. Lưu Lao Chi giỏi tâm kế hơn Hà Khiêm chứ không phải là hạng hữu dũng vô mưu, đây chính là nguyên nhân chính khiến Tư Mã Đạo Tử không thể không bỏ Hà Khiêm mà chọn hắn. Lần này hắn đến Kiến Khang, không thể không đề phòng họ Tư Mã ra tay thích sát, thêm nữa lại còn có vết xe đổ của Hà Khiêm sờ sờ ra đó, tự nhiên Lưu Lao Chi ắt sẽ an bài thỏa đáng cho bản thân mình. Nếu hắn gặp phải điều gì bất trắc ở Kiến Khang, các tướng lĩnh bè đảng của y ở Quảng Lăng tất sẽ khởi binh tạo phản báo thù, đang lúc Thiên Sư quân đại loạn mà đại Tấn chúng ta lại loạn từ bên trong trước thì thật không phải hành động minh trí”.

Nói đoạn trong lòng gã thầm nhủ giờ ta chẳng khác gì Vương Quốc Bảo, Lưu Lao Chi biến thành Hà Khiêm, còn Tư Mã Đạo Tử thì là Tạ Diễm, chỉ là tình thế hoàn toàn khác trước, bởi Tạ Diễm trước mặt ta đây căn bản không thể khống chế nổi Bắc Phủ binh.

Song mục Tạ Diễm rực lửa giận, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là ngươi có chịu làm chuyện này hay không?”.

Lưu Dụ cố tận chút nỗ lực cuối cùng: “Tại hạ đương nhiên là ủng hộ Thứ sử đại nhân, chỉ có điều trước mắt không phải là thời cơ thích đáng. Giờ chuyện bức thiết nhất phải làm là đồng tâm hiệp lực ứng phó với Thiên Sư quân thế lực đang ngày một bành trướng, càng bình

định đại loạn sớm thì Hoàn Huyền càng không có thời cơ lợi dụng, đợi tất cả ổn định rồi chúng ta mới nghĩ cách lật đổ Lưu Lao Chi sau cũng chưa muộn”.

Tạ Diễm cười lạnh nói: “Tôn Ân thì là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một tên tiểu mao tặc nhỏ bé mà thôi, lão ta bằng được Phù Kiên chắc? Trăm vạn đại quân của Phù Kiên chẳng phải đã uống hận ở Phì Thủy đó sao? Tôn Ân tấn công Kiên Khang là tự lao đầu vào chỗ chết, ngươi để ý làm gì?”.

Lưu Dụ nghe mà không khỏi giật mình, lòng tự nhủ không hiểu ngoài trò thanh đàm ra tên Tạ Diễm này còn biết gì nữa? Chỉ nghe mấy lời coi thường Tôn Ân này đã biết ý chẳng những khinh địch, đắm chìm trong hào quang của trận chiến Phì Thủy, mà còn không hiểu dân tình, không hiểu nguyên nhân phía sau khiến Thiên Sư quân quật khởi, không hiểu Thiên Sư quân chính là đại diện cho nỗi phẫn nộ oán than của lẽ dân bá tánh.

Gã hoàn toàn có thể lừa gạt Tạ Diễm, vờ nói là đáp ứng, chỉ cần kéo dài đến lúc đại quân Bắc Phủ binh xuất chinh là được. Nhưng gã lại không muốn làm như vậy lần nữa.

Gã từng giấu giếm Tạ Huyền một lần, chuyện này đến giờ vẫn làm gã áy náy không yên, vậy nên lần này gã không muốn dối gạt người của Tạ gia nữa.

Lúc này gã lại còn thêm một mối lo nữa, chính là Tạ Diễm vì quá khinh địch mà dẫn đến bại vong thảm hại.

Lưu Dụ ủ rũ nói: “Không phải tiểu Dụ đề cao chí khí của người khác, nhưng Hoang nhân đã từng giao thủ với Thiên Sư quân ở Biên Hoang Tập, bọn chúng tuyệt đối không phải một đám ô hợp, còn Từ Đạo Phúc thì càng là minh soái trí dũng song toàn. Trong bao nhiêu quân xâm lược chiếm lĩnh Biên Hoang Tập, chỉ có mình bọn gã là có thể toàn thân rút lui...”.

“Rầm!”.

Tạ Diễm cuối cùng cũng không thể khống chế, vỗ mạnh một chưởng xuống kỷ trà bên cạnh, thanh âm trở nên gay gắt: “Giờ ta chỉ hỏi ngươi có một câu, không cần nói thêm những lời thừa thãi đó làm gì”.

Chén trà bị y làm cho chấn động run lên bần bật, di chuyển ra sát mép bàn, chỉ xém chút nữa là rơi xuống đất, trà trong chén đã đổ ra ngoài hơn nửa.

Mấy tên thân binh canh giữ bên ngoài cũng không nhìn được mà hé mắt nhìn vào.

Lưu Dụ cảm thấy tâm ngội ý lạnh, thở dài nói: “Hy vọng đại nhân hiểu được, tại hạ nói một câu đại nhân thích nghe thì chỉ tốn công chép miệng một cái, tuyệt đối không có gì khó khăn cả, nhưng làm vậy chỉ khiến đại nhân đi lầm đường lạc lối mà thôi. Đầu tiên, trong tình hình trước mắt căn bản không thể giết chết Lưu Lao Chi, Hà Vô Kỵ cũng tuyệt đối không

hợp mưu với người ngoài để lấy mạng cậu ruột của hần, kể đó nếu như tại hạ bất hạnh thành công, thì Tư Mã Đạo Tử mới là kẻ chiếm được tiện nghi, hoặc cùng lắm là Tôn Ân hay Hoàn Huyền chứ tuyệt đối không phải là phúc của Tạ gia. Lưu Dự không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, tại hạ nguyện đi theo đại nhân, vì đại nhân bán mạng, bình định Tôn Ân. Lúc đó nhân uy thế mới bình loạn, làm những chuyện khác tự nhiên cũng đắc tâm ứng thủ hơn nhiều. Mong đại nhân minh xét!”.

Cho dù biết rõ là không thành, nhưng Lưu Dự vẫn nói hết những gì mình nghĩ ra. Nhưng với tính cách cao ngạo tự phụ của Tạ Diễm, y làm sao nghe lọt được những lời nghịch nhĩ như vậy? Quả nhiên, Tạ Diễm giận đến xanh mặt, gằn giọng nói từng chữ một: “Người cút đi cho ta! Sau này không được đặt chân vào Tạ gia nữa bước!”.

oOo

Kỷ Thiên Thiên giật mình tỉnh khỏi cơn ác mộng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Trước mặt nàng tối đen, nhất thời nàng cũng không biết vì sao mình lại ở đây? Nàng không phải đang ở Vũ Bình đài tại Kiến Khang, được những con sóng dịu dàng của sông Tần Hoài ru vào giấc ngủ hay sao? Tại sao khi tỉnh giấc lại như bị yêu thuật dịch chuyển đến một đất nước cách đó ngàn vạn dặm đường, hoàn toàn không rõ mình đang ở đâu.

Kỷ Thiên Thiên thở dốc, ý thức từ từ tập trung lại, sau đó nàng nhớ đến Yến Phi, bao nhiêu suy nghĩ lập tức ủa về, nhưng bất luận nghĩ gì, chẳng hạn như chỉ còn mấy ngày nữa là hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ, hay Mộ Dung Thuý đại phá Trường Tử, đích thân trăm sát Mộ Dung Vĩnh, hoặc Mộ Dung Bảo viễn chinh Thịnh Lạc, dù là chuyện gì, cũng không thể phân tán được cảm giác thất bại đang cuộn cuộn dâng lên trong bầu ngực.

Nàng cảm thấy có lỗi với Yến Phi, mấy ngày vừa qua căn bản nàng không thể tập trung tinh thần tu luyện Trúc Cơ đại pháp do chàng truyền thụ, mà hoàn toàn bị nổi ử dột do cảm thấy tất cả chẳng còn ý nghĩa chi phối.

Ngoài trời tinh nguyệt vô quang, màn đêm mù mịt mênh mông, xa xa có tiếng chim ăn đêm thể thiết truyền đến càng làm tăng thêm nỗi ưu tư trong lòng mỹ nữ tuyệt thế này.

Một cơn gió lạnh lạnh mang theo thu ý thổi lướt qua, cùng tiếng thở nhịp nhàng của Tiểu Thi khiến nàng yên tâm hơn một chút.

Nếu không có Mộ Dung Thuý, giờ có lẽ nàng đang hạnh phúc nằm trong lòng Yến Phi rồi, suy nghĩ này khiến nàng cảm thấy càng thêm cô tịch, càng làm áp lực vô tình đè nặng lên thân tâm nàng tăng lên gấp bội.

Không!

Ta quyết không thể vứt bỏ mọi thứ như vậy!

Trúc Cơ Bách Nhật đã thành hy vọng duy nhất của nàng, bất luận thành công hay không, nàng cũng phải cố gắng đến cùng.

Kỷ Thiên Thiên từ từ gạt bỏ những ưu tư làm lòng mình rối loạn, dần bình tĩnh trở lại, đè nén tâm ma như liệt hỏa đang thiêu đốt linh hồn mình.

Trong khoảnh khắc đó, nàng sực nhớ khi truyền thụ Trúc Cơ chi thuật cho mình, Yến Phi đã từng nói: khí có đục có trong, đục thì đầu đầu cũng tắc trở, còn trong thì thông đạt vô quan.

Tình hình hiện giờ của nàng, có lẽ là khí đục rồi.

Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu, lập tức đã như ngọn đèn sáng chiếu rọi con đường đen tối gặp ghềnh phía trước, Kỷ Thiên Thiên tập trung tinh thần, y theo những gì Yến Phi truyền thụ "ngưng thần nhập khí huyết" chậm chậm thổ nạp hô hấp, chìm đắm vào cảnh giới tu chân quên mình quên vật.

Cả bản thân nàng cũng không biết mình vừa vượt qua một tiểu kiếp trong quá trình tu luyện của Đạo gia, nếu không e là bao nhiêu công lao trước đây đã tan thành bọt nước.

oOo

"Bình bình!".

Cao Ngạn đang nằm trên giường tư tưởng về Tiểu Bạch Nhạn giật bắn mình, vội nhảy xuống giường, vớ vội lấy ngoại y khoác lên rồi chạy qua cửa ngách, đi qua ngọ thất của Trác Cuồng Sinh đến trước cửa gắt giọng hỏi: "Ai thế?".

Người gõ cửa nôn nóng nói: "Ta đây! Mau mở cửa ra!".

Cao Ngạn nhận ra giọng Bàn Nghĩa, bèn vội vàng kéo cửa ra, lau bầu mắng: "Có chuyện gì mà không làm phiền lão tử không được thế?".

Bàng Nghĩa thò tay vào, chộp lấy ngực áo y kéo thẳng ra ngoài, gắt lên lại với gã: “Không nói nhiều nữa, Tân đại hiệp của chúng ta muốn nhảy sông tự tử kia!”.

Cao Ngạn thất thanh kêu lên: “Gì vậy! Ngươi nói đùa à! Ở đây có phải biển lớn mênh mông đâu, làm sao chết được!”.

Bàng Nghĩa thôi không kéo áo hấn nữa, đi thẳng một mạch qua hành lang dẫn đến đuôi thuyền, lăm bắm nói: “Bớt lời đi có được không! Đại hiệp của chúng ta ngủ dậy liền bắt chắp người khác ngăn cản thế nào cũng nằng nặc đòi đi ra đuôi thuyền, nhìn điệu bộ điên điên khùng khùng, khắp người đầy mùi rượu của hấn có ai dám đảm bảo hấn nhảy xuống sông rồi còn nổi lên được nữa chứ?”.

Cao Ngạn cũng bực tức gắt lên: “Cứu nhân như cứu hỏa, thế bọn lão Trác thì để làm gì?”.

Bàng Nghĩa nói: “Bọn họ vẫn đang đánh cờ, làm gì có thời gian lo chuyện khác. Ngươi là người chủ trì tối cao của Biên Hoang Du, khách nhân có chuyện không tìm ngươi thì tìm ai bây giờ? Huống hồ ngươi và đại hiệp cũng có chút giao tình, ít nhất thì cũng đã uống rượu tâm sự với nhau rồi”.

Hai người chạy ra cuối thuyền, bước xuống bậc thang.

Cao Ngạn vỗ trán cười khổ: “Hình như các người tưởng ta dễ bắt nạt lắm hay sao vậy? Chuyện gì phiền phức cũng đến tìm lão tử, bắt lão tử phải giải quyết! Ài! Ta không làm nữa đâu!”.

Bàng Nghĩa hừ lạnh: “Ngươi không làm thì ai làm? Đáng lẽ ta đang ở Biên Hoang Tập phong lưu khoái hoạt, cũng tại ngươi liên lụy mà nên mới phải ở đây mà nghe ngươi ca thán.

Hai người ra khỏi khoang thuyền, nhìn về phía đuôi thuyền, cảnh tượng đập vào mắt khiến cả hai không biết nên bực mình hay nên phá lên cười nữa.

Tân Hiệp Nghĩa oằn người đứng ở đuôi thuyền, hai tay bám chặt lan can, không ngừng run rẩy.

Sáu, bảy huynh đệ Hoang Nhân đang gơ cao đuốc, đề phòng hấn nhảy sông tự vẫn.

Điều Mãnh đứng bên cạnh méo mặt khuyên giải, nhưng dường như không hề có tác dụng, lão khốn Tân Hiệp Nghĩa vẫn cứ chằm chằm nhìn xuống sông, không trả lời lấy một tiếng.

Cao Ngạn thở dài, cất chân bước lại gần hấn.

- o O o -